

възможно е, безъ да сж се сближили съ стопанскитѣ условия на южноиталианския селенинъ, водими отъ съображението че прибѣгватъ до законодателни мѣрки на една по-културна отъ насъ държава, безразборно ще копирайтъ нейнитѣ наредби, респективно остарелия принципъ на свободното емигриране. Нѣщо повече: извѣстни веднѣжъ странитѣ къмъ които се отправятъ нашитѣ емигранти, въ случая Съединенитѣ Щати и Канада, трѣбва да имаме прѣдъ видъ не само условията въобще на труда въ тѣхъ, но и тия на живота на нашитѣ емигранти тамъ. Колкото и българския емигрантъ да се мисли за „изпеченъ“, „хитъръ“ и т. н. той е все по-долу отъ италианския, а видѣхме вече какъ се третиратъ тия емигранти не само отъ мѣстнитѣ власти, но и отъ самитѣ имъ съотечественници — ативисти, и то въпрѣки отличната организация на италианското емиграционно дѣло.

Какъ се вербуватъ у насъ емигрантитѣ?

Прѣди влизането на закона въ сила всѣки можеше да стане агентъ или прѣдставителъ на емиграционни агенции — български и чужди поданници, знаюци или не гдѣ е Америка и какво е то емиграция. За тия агенти бѣ важното да вербуватъ колкото се може по-вече емигранти, срѣщу което имъ се заплащаше извѣстна сума за всѣки придуманъ да емигрира българинъ, безъ да се грижатъ по-нататкъ за непрѣривно свързанитѣ една съ друга функции на цѣлата емиграционна служба вършена отъ тѣхна страна, като почнемъ отъ момента на заминаването желающитѣ да емигриратъ и минемъ прѣзъ издаването на транспортни билети, задълженията на транспортнитѣ два по службата на самия транспортъ (по сухо и море) и т. н. за да стигнемъ най-послѣ до отговорността на послѣднитѣ въ случай че по една или друга причина емигранта не бѣде приетъ въ имиграци-